

Europos Sąjungos
Taryba

Briuselis, 2018 m. gegužės 29 d.
(OR. en)

9498/18

**Tarpinstitucinė byla:
2018/0169 (COD)**

**ENV 360
SAN 169
CONSOM 160
AGRI 254
CODEC 890**

PASIŪLYMAS

nuo:	Europos Komisijos generalinio sekretoriaus, kurio vardu pasirašo direktorius Jordi AYET PUIGARNAU
gavimo data:	2018 m. gegužės 28 d.
kam:	Europos Sąjungos Tarybos generaliniam sekretoriui Jeppe TRANHOLMUI- MIKKELSENIUI
Komisijos dok. Nr.:	COM(2018) 337 final
Dalykas:	Pasiūlymas dėl EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTO dėl pakartotinio vandens naudojimo minimaliųjų reikalavimų

Delegacijoms pridedamas dokumentas COM(2018) 337 final.

Priedama: COM(2018) 337 final

Briuselis, 2018 05 28
COM(2018) 337 final

2018/0169 (COD)

Pasiūlymas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS

dėl pakartotinio vandens naudojimo minimaliųjų reikalavimų

(Tekstas svarbus EEE)

{SEC(2018) 249 final} - {SWD(2018) 249 final} - {SWD(2018) 250 final}

AIŠKINAMASIS MEMORANDUMAS

1. PASIŪLYMO APLINKYBĖS

• Pasiūlymo pagrindimas ir tikslai

Vandens išteklių ES yra riboti, o trečdalyje ES teritorijos patiriamas vandens stygius. Dėl didėjančių gyventojų poreikių ir klimato kaitos nepakankamas prieinamo vandens kiekis ir kokybė ateityje taps dar didesniu iššūkiu Europoje. Pernelyg didelis vandens ėmimas, visų pirma žemės ūkio drėkinimo reikmėms¹, taip pat pramonės ir miesto plėtros reikmėms yra viena pagrindinių grėsmių ES vandens aplinkai, o tinkamos kokybės vandens prieinamumas yra gyvybiškai svarbus nuo vandens priklausomų sektorių augimui ir visuomenei apskritai. Apskaičiuota, kad bendras 2003 m. sausros poveikis ekonomikai siekė 8,7 mlrd. EUR (daugiausia Viduržemio jūros regiono šalyse, Prancūzijoje ir Jungtinėje Karalystėje), jis vertinamas kaip apskaičiuotieji tiesioginiai dėl sausros patirti nuostoliai (Europos Komisija, 2007 m.). Tiesioginiai sausros padariniai, kaip antai žala žemės ūkiui ir infrastruktūrai, taip pat labiau netiesioginis poveikis, pavyzdžiui, nenoras investuoti teritorijose, kurioms kyla pavojus, gali padaryti didelį ekonominį poveikį.

Per pastaruosius trisdešimt metų dėl klimato kaitos poveikio labai padaugėjo didelių sausrų ir padidėjo jų daroma žala aplinkai bei ekonominė žala: 1976–2006 m. sausros alinamų plotų ir jos poveikį patiriančių žmonių skaičius išaugo 20 proc., o bendros dėl sausrų patiriamos išlaidos siekė 100 mlrd. EUR (Europos Komisija, 2012 m.). 2017 m. vasaros sausros taip pat parodė, koks šių ekonominių nuostolių mastas; vien Italijos žemės ūkio sektoriuje buvo prognozuojama 2 mlrd. EUR nuostolių². Manoma, kad ši tendencija tęsis ir vandens stygius bus juntamas ne tik keliuose Europos regionuose, bet kels susirūpinimą visoje ES ir turės didelių padarinių aplinkai bei ekonominių padarinių. Tai savo ruožtu gali paveikti vidaus rinkos konkurencingumą ir jos veiksmingą veikimą. Siekiant spręsti šią problemą, Europos vandens išteklių turėtų būti valdomi veiksmingiau. Komisijos komunikate Europos Parlamentui ir Tarybai dėl vandens trūkumo ir sausrų³ nustatyta priemonių, kurias valstybės narės turėtų apsvarstyti siekdamos valdyti vandens trūkumą ir sausras, hierarchija, taip pat pabrėžta, kad vandens taupymui turi būti teikiama pirmenybė ir turi būti išnagrinėtos visos efektyvaus vandens naudojimo galimybės. Taikant integruotą vandens išteklių valdymą, be vandens taupymo, miesto nuotekų valymo įrenginiuose išvalytos nuotekos yra patikima vandentiekos alternatyva įvairioms reikmėms. Drėkinimas žemės ūkio reikmėms suteikia daugiausia pakartotinio vandens panaudojimo galimybių ir gali padėti sumažinti vandens trūkumą Europoje. Pakartotinis išvalytų nuotekų naudojimas dažniausiai turi mažesnę poveikį aplinkai nei, pvz., vandens perdavimas ar gėlinimas, ir teikia įvairią naudą aplinkai, taip pat ekonominę ir socialinę naudą. Be to, jis pratęsia vandens gyvavimo ciklą ir taip padeda išsaugoti vandens išteklius ir visapusiškai atitinka žiedinės ekonomikos tikslus. Nors akivaizdu, kad vien tik pakartotinis vandens naudojimas ES tikrai neišspręstų vandens trūkumo problemos, šiandien nėra iki galo išnaudojamos pakartotinio vandens naudojimo praktikos galimybės ir ši praktika visose valstybėse narėse labai skiriasi.

Bendras tikslas – padėti mažinti vandens trūkumą ES, atsižvelgiant į prisitaikymą prie klimato kaitos, visų pirma didinant pakartotinai panaudojamo vandens kiekį, ypač drėkinimo reikmėms žemės ūkyje, kai tai reikalinga ir ekonomiškai efektyvu, kartu užtikrinant aukšto

¹ Bendrai sudaro apie ketvirtadalį viso paimamo gėlo vandens. Vandens ėmimas drėkinimo reikmėms sudaro apie 60 proc. viso paimamo gėlo vandens kiekio pietų ir pietryčių Europoje ir iki 80 proc. tam tikruose upių baseinų rajonuose.

² <http://www.bbc.com/news/world-europe-40803619>

³ KOM(2007) 414.

lygio visuomenės sveikatos apsaugą ir aplinkos apsaugą. Nustačius regeneruoto vandens kokybei ir stebėsenai taikomus suderintus minimaliuosius reikalavimus (visų pirma su pagrindinėmis patogenų grupėmis susijusius parametrus) kartu su rizikos valdymo užduotimis, būtų užtikrintos vienodos sąlygos pakartotinai naudojant vandenį dalyvaujantiems ir su juo susijusiems subjektams, išvengta galimų kliūčių laisvam žemės ūkio produktų, laistytų regeneruotu vandeniu, judėjimui, užtikrinta sveikatos ir aplinkos apsauga ir taip padidintas pasitikėjimas pakartotinio vandens naudojimo praktika. Apskaičiuota, kad siūloma priemonė suteiktų galimybę drėkinimui žemės ūkio reikmėms pakartotinai panaudojamo vandens kiekį padidinti iki 6,6 mlrd. m³ per metus, palyginti su 1,7 mlrd. m³ per metus nesant jokios ES teisinės sistemos. Pakartotinai panaudojant per 50 proc. viso vandens valymo įrenginiuose išvalyto vandens kiekio, kuris teoriškai galėtų būti panaudotas drėkinimui, būtų galima sutaupyti daugiau kaip 5 proc. tiesiogiai iš vandens telkinių paimamo vandens ir požeminio vandens, taip daugiau kaip 5 proc. sumažinant bendrą vandens trūkumą. Imantis veiksnių dabar, būtų prisidedama prie vandens trūkumo mažinimo tuose ES regionuose, kuriuose jis jau patiriamas, ir būtų galima padėti veiklos vykdytojams ir ūkininkams pasirengti imtis veiksnių tose ES vietovėse, kuriose vandens trūkumas per ateinančius metus bei dešimtmečius vis didės.

Poreikis spręsti šią problemą ES lygmeniu buvo pripažintas 2012 m. Komisijos komunikate „**Europos vandens išteklių išsaugojimo metmenys**“ (COM(2012) 673). 2012 m. lapkričio mėn. paskelbtoje ES gėlo vandens politikos tinkamumo patikroje (SWD(2012) 393), kuri sudarė metmenų pagrindą, padaryta išvada, kad siekiant spręsti vandens trūkumo problemą „**būtina ir toliau naudotis tokiais alternatyviais ir mažą poveikį aplinkai turinčiais vandens tiekimo būdais kaip pakartotinis vandens naudojimas**“. Siekiant skatinti pakartotinį vandens naudojimą, į Komisijos komunikatą „Uždaro ciklo kūrimas. ES žiedinės ekonomikos veiksnių planas“ (COM(2015) 614) buvo įtraukti įvairūs veiksmai, įskaitant veiksmus rengiant pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto, kuriuo nustatomi minimalūs reikalavimai dėl pakartotinai naudojamo vandens laistyti ar požeminio vandens telkiniams papildyti. Šis pasiūlymas buvo įtrauktas į Europos Komisijos 2017 ir 2018 m. darbo programas ir juo prisidėta prie Komisijos nustatytų politinių prioritetų skatinti labiau žiedinę ekonomiką. Be to, jis gali papildyti suplanuotą būsimą bendros žemės ūkio politikos modernizavimą.⁴ Galiausiai, siūlomu reglamentu padedama įgyvendinti ES darnaus vystymosi tikslus (DVT), visų pirma 6-ąjį DVT užtikrinti galimybę gauti švaraus vandens ir sanitarines paslaugas įgyvendinimo, kuriuo nustatomas tikslas iki 2030 m. smarkiai padidinti vandens regeneravimą ir saugų pakartotinį naudojimą.

Taryba savo išvadose dėl Komisijos komunikato dėl metmenų ir dėl žiedinės ekonomikos, taip pat savo išvadose dėl tvarios vandentvarkos (11902/16) su susidomėjimu atkreipė dėmesį į ketinimą pakartotinio vandens naudojimo klausimą spręsti pateikiant pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto. Be to, **Europos Parlamentas** savo 2015 m. rugsėjo mėn. rezoliucijoje dėl tolesnių veiksnių, susijusių su Europos piliečių iniciatyva „Right2Water“, ir **Regionų komitetas** savo 2016 m. gruodžio mėn. nuomonėje „Veiksminga vandentvarkos sistema. Požiūris į novatoriškus sprendimus“ paragino Komisiją parengti pakartotinio vandens naudojimo teisinę sistemą.

⁴ Šiuo klausimu pažymėtina, kad Komisijos tarnybų darbiniam dokumente „Žemės ūkis ir tvari vandentvarka ES“, SWD(2017) 153 *final*, aptariamam pakartotinio vandens naudojimo klausimas kaip viena iš daugelio priemonių, kuria galima sumažinti neigiamą poveikį, susijusį su pernelyg dideliu vandens ėmimu.

- **Suderinamumas su toje pačioje politikos srityje galiojančiomis nuostatomis**

Šiuo metu pakartotinis vandens naudojimas jau nustatytas ir skatinamas dviejų galiojančių ES priemonių nuostatomis, tačiau jose **nenurodomos konkrečios pakartotinio naudojimo sąlygos**:

- **Vandens pagrindų direktyva** (2000/60/EB, VPD): jos VI priedo B dalyje minimas pakartotinis vandens naudojimas kaip viena iš galimų papildomų priemonių;
- **Miesto nuotekų valymo direktyva** (91/271/EEB): jos 12 straipsnyje, kaip nuotekų išleidimo sąlygos dalis, nurodoma, kad „išvalytos nuotekos yra, jei tik galima, naudojamos pakartotinai.. Išleidimo būdas privalo iki minimumo sumažinti žalingą poveikį aplinkai“.

Vandens pagrindų direktyvoje vandens trūkumo problemos sprendimas yra vienas pagrindinių vandentvarkos aspektų. Tuo teisės aktu, *inter alia*, nustatytas svarbiausias tikslas iki 2015 m. pasiekti gerą vandens būklę Europoje. Jame reikalaujama, kad valstybės narės apibūdintų, kaip žmogaus veikla veikia vandens būklę ir nustatytų priemonių programas, skirtas geros vandens būklės tikslui pasiekti. Tos programos yra kas šešerius metus peržiūrimų upių baseinų valdymo planų, apie kuriuos turi būti pranešama Europos Komisijai, dalis. 2007 m. ES vandens trūkumo ir sausrų politikoje (KOM(2007) 414) buvo plačiai nagrinėjamas vandens trūkumo planavimo integravimas į upių baseinų valdymo planus, įskaitant tinkamą vandens kainų ir ekologinių reikalavimų upių srautams nustatymą. Joje buvo nustatyta aiški vandens trūkumo ir sausrų valdymo priemonių, kurias turėtų apsvarstyti valstybės narės, hierarchija, pirmenybę teikiant vandens taupymo ir naudojimo efektyvumo priemonėms, o papildomos vandens tiekimo infrastruktūros turėtų būti svarstomos kaip alternatyva, kai kitos galimybės yra išnaudotos. Siūlomas reglamentas dėl pakartotinio vandens naudojimo turi būti svarstomas kaip integruoto vandens išteklių valdymo dalis. Be to, siūlomas reglamentas papildys Miesto nuotekų valymo direktyvą.

Reglamento pasiūlymas, nesumažindamas taikomo aplinkos apsaugos lygio, papildytų galiojančią ES vandens teisės aktų sistemą ir būtų su ja suderintas, visų pirma su:

- Vandens pagrindų direktyva, Požeminio vandens direktyva, Aplinkos kokybės standartų direktyva, Miesto nuotekų valymo direktyva, Nuotekų dumblo direktyva, Pagrindų direktyva dėl atliekų, Reglamentu dėl cheminių medžiagų registracijos, įvertinimo, autorizacijos ir apribojimų ir Nitratų direktyva.
- Maisto sauga, visų pirma Reglamentu dėl maisto produktų higienos.

- **Suderinamumas su kitomis Sąjungos politikos sritimis**

Bendrasis pasiūlymo tikslas visapusiškai suderintas su Septintąja aplinkosaugos veiksmų programa⁵, o pasauliniu mastu – su Jungtinių Tautų darnaus vystymosi darbotvarke iki

⁵ Bendroji Sąjungos aplinkosaugos veiksmų programa iki 2020 m. (Sprendimas Nr. 1386/2013/ES), ypač šie jos tikslai:

- „*saugoti, tausoti ir puoselėti Sąjungos gamtinį kapitalą*“ imantis veiksmų siekiant užtikrinti, kad iki 2020 m.:
 - b) būtų reikšmingai sumažintas neigiamas poveikis tarpiniams ir priekrantės ir gėliams vandenims (įskaitant paviršinių ir požeminių vandenį) ir taip būtų pasiekta, išlaikyta ar pagerinta jų gera būklė, kaip apibrėžta Vandens pagrindų direktyvoje;
 - f) maistinių medžiagų (azoto ir fosforo) ciklas būtų valdomas tvariau ir efektyviau naudojant išteklius;
- „*pasiiekti, kad Sąjungos ekonomika taptų konkurencinga ir efektyviaus išteklių naudojimo, žaliaja ir mažo anglies dioksido kiekio technologijų ekonomika*“ imantis veiksmų siekiant užtikrinti, kad iki 2020 m.:

2030 m. ir 6-ojo darnaus vystymosi tikslo „visiems užtikrinti galimybę gauti vandens ir sanitarines paslaugas“ įgyvendinimu, visų pirma kiek tai susiję su kitais dviem tikslais:

- iki 2030 m. pagerinti vandens kokybę sumažinant taršą, panaikinant ir sumažinant pavojingų cheminių medžiagų išmetimą, taip pat perpus sumažinant nevalytų nuotekų kiekį ir gerokai padidinant vandens regeneravimą bei saugų pakartotinį naudojimą visame pasaulyje;
- iki 2030 m. smarkiai padidinti pakartotinio vandens naudojimo efektyvumą visuose sektoriuose ir užtikrinti tvarų gėlo vandens ėmimą ir tiekimą, siekiant spręsti vandens trūkumo problemą ir gerokai sumažinti vandens trūkumą kenčiančių žmonių skaičių.

Pasiūlymu būtų prisidedama prie kelių ES politikos krypčių įgyvendinimo, visų pirma prisitaikymo prie klimato kaitos ir nelaimių prevencijos politikos, taip pat strategijos „Europa 2020“ pavyzdinės iniciatyvos „Tausiai išteklius naudojanti Europa“.

2. TEISINIS PAGRINDAS, SUBSIDIARUMO IR PROPORCINGUMO PRINCIPAI

• Teisinis pagrindas

Pasiūlymas pagrįstas Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 192 straipsnio 1 dalimi (buvęs Europos bendrijos steigimo sutarties 175 straipsnis), nes pagrindinis tikslas yra išlaikyti, saugoti ir gerinti aplinkos kokybę; saugoti žmonių sveikatą, apdairiai ir racionaliai naudoti gamtos išteklius ir remti tarptautinio lygmens priemones, skirtas regioninėms ar pasaulinėms aplinkos problemoms spręsti, visų pirma kovai su klimato kaita. Taip pat tikimasi, kad pasiūlymas prisidės prie vidaus rinkos veikimo.

• Subsidiarumo principas (neišimtinės kompetencijos atveju)

ES priklauso pasidalijamoji kompetencija su valstybėmis narėmis reglamentuoti su aplinka ir sveikata susijusius klausimus vandens sektoriuje. Tai reiškia, kad ES gali naudotis teisėkūros įgaliojimais tik tiek, kiek tai leidžiama Sutartyse, tinkamai atsižvelgdama į būtinumo, subsidiarumo ir proporcingumo principus.

Šio reglamento tikslai, visų pirma apsaugoti aplinką ir žmonių sveikatą nuo bet kokio regeneruoto vandens užterštumo poveikio, bus įgyvendinti Sąjungos lygmeniu nustatant minimaliuosius vandens kokybės reikalavimus, stebėsenos ir prevencines priemones bei pagrindines rizikos valdymo užduotis.

Aplinkos apsaugos atžvilgiu ES lygmens veiksmai, susiję su vandens išteklių valdymu, taip pat pagrįsti, nes 60 proc. ES upių baseinų yra tarpvalstybiniai ir priklauso nuo 2 iki 19 šalių (Dunojus); todėl vienos ar kelių valstybių narių vykdomi veiksmai yra nepakankami, pavyzdžiui, kiek tai susiję su kiekybiniais vandens išteklių valdymo aspektais ir tarpvalstybine vandens tarša. Be to, jeigu valstybės narės imsis veiksmų savarankiškai, tikėtina, kad techninės pakartotinio vandens naudojimo kliūtys ir susijusios išlaidos bus nepagrįstai didelės.

b) būtų labai sumažintas bendras visų pagrindinių Sąjungos ekonomikos sektorių poveikis aplinkai, padidintas išteklių naudojimo efektyvumas ir naudojamos lyginamosios analizės ir matavimo metodikos. Būtų taikomos skatinamosios rinkos ir politinės priemonės, kurios ragintų verslo investicijas į efektyvų išteklių naudojimą, o žaliasis augimas būtų spartinamas inovacijų skatinimo priemonėmis;

c) dėl struktūrinių gamybos, technologijų ir inovacijų bei vartojimo tendencijų ir gyvenimo būdo pokyčių būtų sumažintas bendras gamybos ir vartojimo poveikis aplinkai, visų pirma maisto, būsto ir judumo sektoriuose;

ES veiksmai, susiję su pakartotiniu vandens naudojimu žemės ūkyje drėkinimo reikmėms, yra pagrįsti siekiant, kad skirtingi reikalavimai atskirose jurisdikcijose neigiamai nepaveiktų vienodų sąlygų (pvz., tarp ūkininkų ir augintojų) ir nesudarytų kliūčių vidaus rinkoje, visų pirma pirminiams žemės ūkio produktams. Be to, gali būti taikomi įvairūs reikalavimai kaip būdas apriboti maisto produktų importą iš valstybių narių, kuriose, kaip įtariama, taikomi mažesni reikalavimai, kaip, pavyzdžiui buvo 2011 m. *E. coli* protrūkio atveju⁶. Esama padėtis neužtikrina vienodų sąlygų skirtingų šalių maisto produktų gamintojams; galiojančioje ES reglamentavimo sistemoje dar nenustatytos konkrečios žemės ūkio produktų drėkinimo išvalytu nuotekų vandeniu sąlygos. Tokių kliūčių šalinimas yra tinkamas ES lygmens sprendimas, atsižvelgiant į ES maisto saugos, sveikatos, žemės ūkio, klimato ir energetikos politiką.

ES veiksmai yra pagrįsti, nes skirtingi ir besikeičiantys reikalavimai atskirose jurisdikcijose yra kliūtis siekiant sukurti vienodas sąlygas investicijoms į naujovių kūrimą ir pakartotiniam vandens naudojimui. Mažai tikėtina, kad nacionalinės reguliavimo institucijos gali koordinuoti savo reguliavimo reikalavimų suderinimą, nes susijusių valstybių narių skaičius yra per didelis ir auga.

- **Proporcingumo principas**

Siūlomas reglamentas dėl minimaliųjų reikalavimų, taikomų pakartotiniam vandens naudojimui, visų pirma drėkinimo reikmėms žemės ūkyje, kartu su kitomis nereguliuojamojo pobūdžio priemonėmis, kaip numatyta Žiedinės ekonomikos veiksmų plane, yra proporcingas būdas skatinti išvalyto nuotekų vandens saugaus naudojimo plėtojimą. Šiuo pasiūlymu neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti. Svarbi išimtinė valstybių narių teisė spręsti, koku mastu bus skatinamas pakartotinis vandens naudojimas, išlieka.

Išvalytas nuotekų vanduo gali būti panaudotas labai įvairioms reikmėms. 2015 m. Komunikate „Uždaro ciklo kūrimas. ES žiedinės ekonomikos veiksmų planas“ (COM(2015) 614), taip pat atliekant poveikio vertinimą nurodyta, kad drėkinimas žemės ūkio reikmėms sudaro didžiausią pakartotinio vandens naudojimo paklausą, nes suteikia daugiausiai panaudojimo galimybių, gali padėti sumažinti vandens trūkumą ir yra svarbus ES.

- **Priemonės pasirinkimas**

Atliekant šio pasiūlymo poveikio vertinimą buvo apsvaistyta daugybė teisinių priemonių, visų pirma galimybė iš dalies pakeisti galiojančias direktyvas, priimti naują direktyvą arba reglamentą ar parengti gaires.

Svarstant naujus teisės aktus dėl pakartotinio vandens naudojimo, viena iš galimybių buvo iš dalies pakeisti galiojančius teisės aktus, kuriuose jau aptariamas pakartotinis vandens naudojimas, visų pirma Miesto nuotekų valymo direktyvą. Tačiau iš dalies pakeistą arba naują direktyvą visos narės turėtų perkelti į nacionalinę teisę. Pakartotinis vandens naudojimas yra tikrai puiki galimybė daugeliui valstybių narių, tačiau reikia atsižvelgti į tai, jog šiuo metu šešios valstybės narės (Kipras, Graikija, Ispanija, Prancūzija, Italija ir Portugalija) jau taiko

⁶ *E. coli* protrūkio atvejis, kai 2011 m. nukentėjo 16 šalių Europoje ir Šiaurės Amerikoje, kuriose susirgo per 4 000 žmonių, o Vokietijoje 53 žmonės mirė, iliustruoja šią padėtį. Buvo manoma, kad protrūkio priežastis buvo išvalytu nuotekų vandeniu drėkinti agurkai, importuoti iš Ispanijos, ir kelios valstybės narės, įskaitant Austriją, Belgiją, Čekiją, Daniją, Vokietiją ir Jungtinę Karalystę, uždraudė arba apribojo ispaniškų produktų importą dėl nuogaštavimų, kad jie galėjo būti užteršti drėkinimo metu. Vėliau buvo įrodyta, kad taršos *E. coli* bakterijomis šaltinis buvo ne agurkai, bet daigintos sėklos iš vieno Vokietijos ūkio, o tos ožragių sėklos buvo importuotos iš Egipto. Buvo apskaičiuota, kad šis įvykis Ispanijai kainavo po 200 mln. EUR per savaitę, nes užsakymai buvo atšaukti ir dėl to žemės ūkio pajamos 2010–2011 m. auginimo sezonu Mursijos regione sumažėjo 11,3 proc. Tai atbaidė nuo investicijų į maisto produktų gamybą, kurioje pakartotinai naudojamas vanduo drėkinimo reikmėms.

pakartotinio vandens naudojimo reikalavimus (teisės aktais arba nacionaliniais nereguliuojamojo pobūdžio standartais). Iš dalies pakeitus direktyvą arba priėmus naują direktyvą, visos valstybės narės turėtų perkelti ją į nacionalinę teisę, o reikalavimų perkėlimas turėtų būti vykdomas lanksčiai. Nors taip būtų suderinti skirtumai visoje ES, tai būtų rimtas apribojimas įgyvendinant tikslus, visų pirma susijusius su minimaliu regeneruoto vandens ir naudojamos rizikos valdymo metodikos reikalavimų suderinimu, taip pat nustatant vienodas sąlygas. Šis apribojimas jau buvo nurodytas atliekant poveikio vertinimą dėl Europos vandens išteklių išsaugojimo metmenų, kuriame reglamentas galiausiai buvo vienintelė reguliavimo politikos priemonė, įvertinta išsamiai. Galimybę lanksčiai prisitaikyti prie vietos sąlygų, kuri, atrodo, yra pagrindinis argumentas priimti arba iš dalies keisti direktyvą, galima užtikrinti taikant kitas priemones, visų pirma nustatant bendrą rizikos valdymo tvarką.

Kalbant apie teisinės priemonės formą, poveikio vertinime teigiama, kad tiek direktyva, tiek reglamentas galėtų būti tinkama priemonė ir turėtų tam tikrų privalumų bei trūkumų. Reglamentas būtų tinkamesnis dėl leidžiamojo iniciatyvos pobūdžio, visų pirma toms valstybėms narėms, kuriose pakartotinis vandens naudojimas laikomas naudingu arba kuriose verslas yra suinteresuotas kurti pakartotinio vandens naudojimo technologijas. Direktyva gali suteikti daugiau lankstumo griežtesnių nacionalinių reikalavimų nustatymo požiūriu, bet visoms valstybėms narėms būtų užkrauta didesnė našta, susijusi su jos perkėlimu į nacionalinę teisę, nors šiuo metu pakartotinis vandens naudojimas yra aktualus ne visose iš jų.

Galiausiai pasirinktas reglamentas kaip tinkamiausia teisinė priemonė tikslams pasiekti dėl šių priežasčių:

- Jis būtų tiesiogiai taikomas ūkio subjektams (kartu su valstybėmis narėmis) taip skatinant įsitvirtinimą rinkoje, galbūt net ir tose valstybėse narėse, kurios šiuo metu nepatiria vandens trūkumo problemos, bet kuriose kuriamos geros žaliosios technologijos. Tai turėtų teigiamos įtakos moksliniams tyrimams ir inovacijoms, taip pat geriausių technologijų ir naujų verslo galimybių atsiradimui vidaus rinkoje.
- Reglamentas įsigaliojotų daug greičiau nei bet koks galimas būsimas Miesto nuotekų valymo direktyvos (kurios atliekamą vertinimą planuojama užbaigti 2019 m.; bet kokį tolesnį pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto pakeitimo būtų galima pateikti tik atlikus poveikio vertinimą) pakeitimas ir taip būtų greičiau pasiektas pagrindinis tikslas išspręsti vandens trūkumo problemą.

3. **EX POST VERTINIMO, KONSULTACIJŲ SU SUINTERESUOTOSIOMIS ŠALIMIS IR POVEIKIO VERTINIMO REZULTATAI**

- **Galiojančių teisės aktų *ex post* vertinimas / tinkamumo patikrinimas**

Poreikis spręsti šią problemą ES lygmeniu buvo pripažintas 2012 m. Komisijos komunikate „**Europos vandens išteklių išsaugojimo metmenys**“ (COM(2012) 673). Atliekant 2012 m. lapkričio mėn. paskelbtą **ES gėlo vandens politikos tinkamumo patikrą** (SWD(2012) 393), kuri sudarė metmenų pagrindą, įvertintas priemonių, kurių buvo imtasi aplinkos ir kitose politikos srityse, veiksmingumas siekiant jau nustatytų tikslų įgyvendinant vandens politiką. Taip pat buvo nustatytos pagrindinės spragos, kurias reikia pašalinti, siekiant veiksmingiau įgyvendinti aplinkos apsaugos tikslus. Kiek tai susiję su pakartotiniu nuotekų naudojimu, atliekant tinkamumo patikrą padaryta išvada, **kad siekiant spręsti vandens trūkumo problemą „būtina ir toliau naudotis tokiais alternatyviais ir mažą poveikį aplinkai turinčiais vandens tiekimo būdais kaip pakartotinis vandens naudojimas“**.

- **Konsultacijos su suinteresuotosiomis šalimis**

Konsultacijų procesas dėl galimos naujos ES iniciatyvos dėl pakartotinio vandens naudojimo prasidėjo 2012 m. ir įvairiomis *ad hoc* ir organizuotomis formomis tęsėsi iki 2017 m. liepos mėn. Įgyvendinant konsultacijų strategiją buvo renkamos ir analizuojamos įvairių suinteresuotųjų šalių nuomonės, taip pat buvo surengtos viešos konsultacijos internetu.

[Pirmoji vieša konsultacija internetu vyko nuo 2014 m. liepos 30 d. iki lapkričio 7 d.](#) ir per ją gautos 506 nuomonės. [Antroji vieša konsultacija internetu vyko nuo 2016 m. spalio 28 d. iki 2017 m. sausio 27 d.](#) ir per ją buvo išsamiau nagrinėjamos politinės galimybės siekiant nustatyti minimaliuosius reikalavimus dėl pakartotinio vandens naudojimo drėkinimui ar požeminio vandens telkinių papildymui. Iš viso gauti 344 atsakymai. Per 2016 ir 2014 m. vykusias viešas konsultacijas internetu 60–80 proc. visų respondentų pritarė ES reglamentavimo sistemai. Be to, 80 proc. 2014 m. surengtose konsultacijose internetu dalyvavusių respondentų manė, kad teisiškai privalomi minimalūs standartai yra veiksmingi siekiant užtikrinti aplinkos ir sveikatos apsaugą pakartotinai naudojant vandenį. Respondentai, kurie daugiausia pritarė ES reglamento priemonei abiem atvejais yra sanitarinių paslaugų, geriamojo vandens, maisto pramonės ir aplinkos apsaugos sektorių privačių bendrovių atstovai ir (arba) atstovai iš pietinių ES valstybių narių.

Kiek tai susiję su vandens išteklių prieinamumu, dauguma apklaustųjų suvokia pakartotinio vandens naudojimo naudą drėkinimo reikmėms ar siekiant papildyti vandeningąjį sluoksnį, atsižvelgiant į vandens trūkumą, netausų vandens ėmimą ir klimato kaitą (per 70 proc. respondentų nuomonė įvairiose respondentų kategorijose). Daugelis respondentų taip pat suvokia, kad pakartotinis vandens naudojimas gali prisidėti prie vandens telkinių kokybės apsaugant požeminį vandenį nuo įdruskėjimo. Be to, nemažai apklaustųjų suvokia pakartotinį vandens naudojimą kaip efektyvą išteklių naudojimo priemonę, skatinančią naujovių kūrimą ir prisidedančią prie dirvožemio derlingumo, nors buvo manoma, kad ši nauda šiek tiek mažesnė nei kitų priemonių teikiama nauda.

Kita vertus, respondentai gerokai mažiau linkę vertinti institucijų išlaidų mažinimą, padidėjusias pajamas ar sutaupyta energiją ir mažesnę išmetamo anglies dioksido kiekį kaip pakartotinio vandens naudojimo teikiamą naudą. Išnagrinėjus atskirų kategorijų respondentų atsakymus matyti, kad visų pirma šalių, kurios nuolat patiria vandens stygių, ir pietinių ES valstybių narių atstovai mato gerokai daugiau naudos nei kitų kategorijų respondentai. Sanitarinių paslaugų, geriamojo vandens, aplinkos apsaugos ir ekonomikos sektorių atstovai iš esmės sutaria dėl šios naudos.

Respondentai iš esmės sutaria, kad pakartotinai naudojamas vanduo yra saugus, palyginti su upių vandeniu, nes beveik 70 proc. respondentų mano, kad pakartotinai naudojamas vanduo yra bent jau toks pat saugus. Respondentai iš pietinių valstybių narių ir šalių, kurios nuolat patiria vandens stygių, yra gerokai labiau linkę manyti, kad pakartotinai naudojamas vanduo tiek drėkinimo, tiek vandeningojo sluoksnio papildymo tikslams yra bent jau toks pat saugus kaip ir vanduo iš alternatyvių šaltinių (upių ar požeminio vandens), nei respondentai iš rytinių ir šiaurinių valstybių narių, kurie dažniau mano, kad pakartotinai naudojamas vanduo yra atitinkamai mažiau saugus. Respondentai iš privačių bendrovių geriausiai iš visų vertina pakartotinai naudojamo vandens saugumą, palyginti su kitų rūšių organizacijomis, atsižvelgiant į tai, jog 68 proc. jų vykdo veiklą geriamojo vandens ir sanitarijos sektoriuose.

Įvairios konkrečių suinteresuotųjų šalių pateiktos nuomonės⁷ apibendrintos II priede – konsultacijų dėl poveikio vertinimo ataskaitos apibendrinamojoje ataskaitoje. Gautos nuomonės ir rezultatai buvo panaudoti rengiant poveikio vertinimą ir atnaujinant teikiamo

⁷ <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>.

pasiūlymo mokslinį pagrindą (Poveikio vertinimo ataskaitos 7 priede pateikta Jungtinio tyrimų centro ataskaita), taip pat rengiantis sprendimų priėmimo procesui, atsižvelgiant į pasiūlymą dėl reglamento dėl pakartotinio vandens naudojimo ES lygmeniu.

Konsultacijos su valstybių narių ekspertais ir suinteresuotųjų šalių organizacijomis

Konsultacijos vyko rengiant vandens pagrindų direktyvos bendrąją įgyvendinimo strategiją (BIS). Pakartotinis vandens naudojimas buvo aptartas šešiuose buvusios priemonių programų darbo grupės posėdžiuose (2013 m. rugsėjo ir lapkričio mėn., 2014 m. kovo ir spalio mėn. ir 2015 m. kovo ir spalio mėn.). Į bendrosios įgyvendinimo strategijos 2016–2018 m. darbo programą, siekiant padėti rengti susijusius veiksmus, buvo įtraukta speciali pakartotinio vandens naudojimo veikla ir *ad hoc* darbo grupė – ji reguliariai posėdžiavo.⁸

• **Tiriamųjų duomenų rinkimas ir naudojimas**

Pasiūlymas dėl teisėkūros procedūra priimamo akto, taip pat poveikio vertinimas pagrįsti daugybe įrodymų, kaip nurodyta Komisijos tarnybų darbiniam dokumente dėl poveikio vertinimo. Pagrindiniai informacijos šaltiniai, kuriais remtasi atliekant siūlomo reglamento poveikio vertinimą, buvo 2012 m. poveikio vertinimo projektas ir tolesni pagrindžiantys tyrimai, taip pat Jungtinio tyrimų centro parengtas mokslinis pagrindas (minimalūs kokybės reikalavimai) ir hidrologinis modeliavimas. Be to, buvo įvertinti konkretūs aspektai, visų pirma poveikis naujovių kūrimui ir teritorinis poveikis.

Kad būtų parengtas šis pasiūlymas, Jungtinis tyrimų centras pirmiausiai atliko turimų mokslinių, techninių ir teisinių žinių apie pakartotinį vandens naudojimą žemės ūkyje drėkinimo reikmėms ir siekiant papildyti vandeningąjį sluoksnį apžvalgą. Dokumentai, kuriais remtasi rengiant pasiūlymą dėl minimaliųjų kokybės reikalavimų:

- ES lygmens sveikatos ir aplinkos apsaugos reglamentavimo sistema;
- valstybių narių pakartotinio vandens naudojimo galiojantys teisės aktai ir gairės ir jų patirtis, susijusi su pakartotinio vandens naudojimo sistemomis;
- tarptautinės pakartotinio vandens naudojimo gairės ir reglamentai;
- papildoma mokslinė informacija, laikoma susijusia su šiuo klausimu.

Rengdamas mokslinį šio pasiūlymo pagrindą Jungtinis tyrimų centras taikė pakopinį metodą. Pirmoje pakopoje Jungtinis tyrimų centras paprašė iš akademinės bendruomenės, vandens sektoriaus ir PSO atrinktų ekspertų grupės išsakyti savo nuomonę ir komentarus apie darbo projektą. Antroje pakopoje pasitelkiant *ad hoc* pakartotinio vandens naudojimo grupę valstybės narės buvo tris kartus oficialiai informuotos apie Jungtinio tyrimų centro parengtas atitinkamas versijas. Raštu gauti valstybių narių komentarai buvo pagrįsti dokumentais ir buvo išplatinti Jungtinio tyrimų centro atsakymai. Be to, Jungtinių tyrimų centras keliuose viešuose renginiuose ir moksliniuose posėdžiuose pristatė darbo pažangą. Per pristatymus, be kita ko, pateikta Europos Parlamento vandens grupės, EIP veiksmų dėl pakartotinio vandens naudojimo darbo grupės, 11-osios tarptautinės vandens asociacijos konferencijos dėl vandens

⁸ Buvo surinkta informacija apie pakartotinio vandens naudojimo padėtį ES valstybėse narėse ir dalyviai buvo paprašyti pateikti nuomonę apie tyrimus, kuriais grindžiamas konsultantų parengtas poveikio vertinimo projektas. 2015 m. birželio mėn. Aplinkos GD ir Jungtinis tyrimų centras surengė techninį seminarą apie minimaliuosius pakartotinio vandens naudojimo kokybės reikalavimus. 2016 m. kovo mėn., 2016 m. spalio mėn. ir 2017 m. birželio mėn. buvo surengti posėdžiai, kad būtų konkrečiai aptarti Jungtinio tyrimų centro techninių ataskaitų projektai. Poveikio vertinimo projektai taip pat buvo pateikti siekiant gauti atsiliepimų ir surinkti papildomos informacijos. Taip pat buvo konsultuojamasi su ekspertų grupėmis dėl Požeminio vandens direktyvos, Aplinkos kokybės standartų direktyvos, Miesto nuotekų valdymo direktyvos ir Geriamojo vandens direktyvos.

regeneracijos ir pakartotinio naudojimo, taip pat COST NEREUS veiklos, susijusios su naujais kylančiais iššūkiais ir galimybėmis pakartotinio nuotekų naudojimo srityje, parengta informacija. Atsižvelgiant į aplinkos apsaugos ir sveikatos klausimo svarbą bei visuomenės pasitikėjimą pakartotinio vandens naudojimo praktika, trečioje pakopoje Nuolatinis pavojų sveikatai, aplinkai ir atsirandančių pavojų komitetas (SCHEER) ir Europos maisto saugos tarnyba (EFSA) buvo paprašyti pateikti savo nuomones ir baigiant rengti dokumentą į jas buvo atsižvelgta arba, jeigu ne, buvo pateiktas pagrindimas. Viso proceso metu buvo konsultuojamasi su ekspertais, kurie per svarbias diskusijas pareiškė pastabas ir komentarus dėl dokumentų ir kurių indėlis nuoširdžiai vertinamas.

Visų susijusių tyrimų rezultatai ir Jungtinio tyrimų centro techninė ataskaita pateikiama <http://ec.europa.eu/environment/water/reuse.htm>.

- **Poveikio vertinimas**

Pasiūlymas pagrįstas poveikio vertinimu, dėl kurio 2018 m. sausio 19 d. Reglamentavimo patikros valdyba pareiškė teigiamą nuomonę su išlygomis⁹ (anksčiau, 2017 m. spalio 27 d., buvo pateikta neigiama nuomonė). Reglamentavimo patikros valdybos iškelti klausimai buvo išnagrinėti peržiūrėtame Komisijos tarnybų dariniame dokumente dėl poveikio vertinimo, kurio atskirame skyriuje išsamiai aptariami pakeitimai, atlikti gavus Reglamentavimo patikros valdybos nuomonę (Poveikio vertinimo ataskaitos 1 priedas – Procedūrinė informacija).

Remiantis Europos vandens išteklių išsaugojimo metmenimis, ES gėlo vandens politikos tinkamumo patikra, patvirtinamaisiais tyrimais ir konsultacijomis su suinteresuotosiomis šalimis, buvo parengtos kelios galimos politikos priemonės siekiant spręsti nurodytą problemą ir šalinti jos pagrindines priežastis. Atliekant poveikio vertinimą buvo įvertintos šios priemonės, atsižvelgiant į jų veiksmingumą ir galimybes įgyvendinti reglamento tikslus panaikinti vandens trūkumą, pasitelkiant pakartotinį vandens naudojimą, kartu užtikrinant aplinkos ir žmonių sveikatos apsaugą. Kalbant apie vandeningojo sluoksnio papildymą, iš per poveikio vertinimą atliktos analizės matyti, kad ES reguliavimo veiksmai dėl stipraus vietos aspekto nėra proporcingi. Išsamūs analizės rezultatai pateikiami poveikio vertinimo tyrime ir Komisijos tarnybų dariniame dokumente dėl poveikio vertinimo.

Trys įvertintos galimos politikos priemonės: 1) **teisinė priemonė**, užtikrinanti žemės ūkio produktų saugą taikant **vieną visiems tinkantį** metodą (griežčiausius minimaliuosius reikalavimus, nustatytus neatsižvelgiant į maistinių kultūrų kategoriją ir drėkinimo būdą) ir vietos visuomenės sveikatos bei aplinkos apsaugą (pagrindinės rizikos valdymo užduotys), 2) **teisinė priemonė**, užtikrinanti žemės ūkio produktų saugą taikant **konkretų tikslą atitinkantį** metodą (minimaliuosius reikalavimus, nustatytus atsižvelgiant į maistinių kultūrų kategoriją ir drėkinimo būdą) ir vietos visuomenės sveikatos bei aplinkos apsaugą (pagrindinės rizikos valdymo užduotys), ir 3) **rekomendacinis** dokumentas dėl žemės ūkio produktų saugos užtikrinimo taikant **konkretų tikslą atitinkantį** metodą (minimaliuosius reikalavimus, nustatytus atsižvelgiant į maistinių kultūrų kategoriją ir drėkinimo būdą) ir vietos visuomenės sveikatos bei aplinkos apsaugos (pagrindinės rizikos valdymo užduotys). Kalbant apie 1 ir 2 galimybes, teisinės priemonės būtų pateikiamos kartu su rizikos valdymo užduočių įgyvendinimo gairėmis, kurios turi būti parengtos kartu su valstybėmis narėmis.

Drėkinimui žemės ūkio reikmėms sunaudojama daugiausiai pakartotinai naudojamo vandens visame pasaulyje ir Europoje, taip pat didelis kiekis vandens Europoje, kuris bendrai sudaro apie ketvirtadalį viso paimamo gėlo vandens. Vandens ėmimas drėkinimo reikmėms sudaro

⁹ Valdybos nuomonė SEC(2018)249, Poveikio vertinimas SWD(2018)249, Santrauka SWD(2018)250.

apie 60 proc. viso paimamo gėlo vandens kiekio Pietų ir Pietryčių Europoje ir iki 80 proc. tam tikruose upių baseinų rajonuose. Pakartotinis vandens naudojimas žemės ūkyje suteikia daugiausia pakartotinio vandens panaudojimo galimybių ir gali padėti sumažinti vandens trūkumą Europoje. Atliekant tyrimus ir nustatant priemonių eiliškumą padaryta išvada, kad tinkamiausia galimybė drėkinimui žemės ūkio reikmėms yra **teisinė priemonė**, pagal kurią taikomas **konkretų tikslą atitinkantis metodas** ir kuri gali suteikti galimybę išvalyti didesnį kiekį nuotekų vandens mažesnėmis sąnaudomis nei kitos priemonės. Palyginti su kitomis priemonėmis, ES reglamentas, taikant konkretų tikslą atitinkantį metodą ir rizikos valdymo priemones, drėkinimui žemės ūkio reikmėms aplinkos apsaugos, ekonominiu ir socialiniu požiūriais būtų naudingiausias. Visų pirma jis padėtų sumažinti vandens trūkumą padidinant pakartotinai panaudojamo vandens kiekį prieinamomis kainomis iki 6,6 mlrd. m³ per metus, palyginti su baziniu lygiu, siekiančiu 1,7 mlrd. m³ per metus. Be to, taip būtų sukurtos vienodos sąlygos investuotojams ir užtikrintas tikrumas dėl atitinkamų gaminių platinimo vidaus rinkoje, kartu padedant didinti visuomenės pasitikėjimą pakartotiniu vandens naudojimu drėkinimo reikmėms.

Nacionalinių institucijų administracinės išlaidos, palyginti su baziniu lygiu, buvo įvertintos kaip nereikšmingos arba nedidelės. Tikimasi, kad, taikant ES reglamentą kartu su konkretų tikslą atitinkančiu metodu, norint išvalyti turimą vandens kiekį reikės investuoti 38 EUR/m³ per dieną, taikant vieną visiems tinkantį metodą investicijos išaugtų iki 271 EUR/m³ per dieną. Investuojant mažiau nei 700 mln. EUR, taikant konkretų tikslą atitinkantį metodą, būtų galima išvalyti daugiau kaip 6,6 mlrd. m³ per metus mažesnėmis kainomis, o bendra regeneruoto vandens kaina būtų mažesnė nei 0,5 EUR/m³.

- **Reglamentavimo tinkamumas ir supaprastinimas**

Siūlomas reglamentas yra naujas, todėl nebuvo įtrauktas į neseniai atliktą ES aplinkos politikoje taikomos stebėsenos ir ataskaitų teikimo tinkamumo patikrą¹⁰. Tačiau, rengiant stebėsenos ir ataskaitų teikimo įpareigojimus pagal šį pasiūlymą, buvo atsižvelgta į šios tinkamumo patikros rezultatus, padarytas išvadas ir rekomendacijas, taip pat į susijusių veiksnių planą¹¹, siekiant sumažinti administracinę naštą (naudojantis moderniomis informacinėmis ir ryšių technologijomis (IRT) ir daugiausia dėmesio skiriant rodikliams grindžiamoms ataskaitoms) ir užtikrinti skaidrumą ir atskaitomybę piliečiams. Be to, taikant šį metodą taip pat atsižvelgiama į poreikį užtikrinti tinkamą įrodymų bazę, prieinamą atliekant reglamento vertinimą pagal geresnio reglamentavimo gaires (V skirsnis, susijęs su stebėseną). Šis supaprastintas įgyvendinimo stebėsenos metodas pirmiausia buvo pritaikytas neseniai Komisijos pateiktame pasiūlyme dėl Geriamojo vandens direktyvos¹². Rengiant dabartinį pasiūlymą buvo remtasi šiomis nuostatomis kaip atspirties tašku, prireikus jas pakoreguojant. Todėl taikant šį metodą taip pat bus užtikrintas suderinamumas su kitu reglamentavimo kokybei svarbiu veiksniu.

- **Pagrindinės teisės**

Šis pasiūlymas padėtų taikyti Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 37 straipsnį dėl aplinkos apsaugos.

¹⁰ SWD(2017) 230.

¹¹ COM(2017) 312.

¹² COM(2017) 753.

4. POVEIKIS BIUDŽETUI

Reglamentas daugiausia bus taikomas kaip reguliavimo priemonė ir neturės tiesioginio poveikio veiklos išlaidoms. Konkrečiu įgyvendinimo laikotarpiu, kuris turėtų prasidėti tik 2021 m., gali atsirasti nedidelis poveikis Europos aplinkos agentūros (EAA) ištekliams. Tačiau bet kuriuo atveju išlaidos bus dengiamos iš EAA skirto finansinio paketo, taip pat bus paskirti darbuotojai pagal kitą daugiametę finansinę programą po 2020 m.

5. KITI ELEMENTAI

- **Įgyvendinimo planai ir stebėseną, vertinimas ir ataskaitų teikimo tvarka**

Skaidrumas ir galimybė gauti informaciją yra labai svarbus aspektas siekiant skatinti vartotojų ir plačiosios visuomenės pasitikėjimą, kalbant apie regeneruotą vandenį. Todėl daug dėmesio buvo skirta visuomenės informavimui, o ne tradicinei pareigai teikti ataskaitas. Stebėsenos reikalavimai pirmiausia bus nustatyti vandens regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojams, o valstybės narės užtikrins, kad informacija būtų skelbiama internetu viešai.

Į siūlomą reglamentą įtraukti papildomi stebėsenos reikalavimai, susiję su regeneruoto vandens kokybe. Valstybės narės tikrina taikomų leidimo sąlygų atitiktį, remdamosi pagal šį reglamentą, Vandens pagrindų direktyvą ir Miesto nuotekų valymo direktyvą gautais stebėsenos duomenimis ir kita svarbia informacija. Valstybės narės skelbia atitikties patikros rezultatus ir užtikrina, kad Komisija turėtų galimybę susipažinti su atitinkamais duomenimis.

Komisija nustatys išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kuri turėtų būti viešai prieinama internetu, pateikimo forma. Reikalavimai bus parengti konsultuojantis su ekspertais valstybėse narėse, atsižvelgiant į ES aplinkos politikoje taikomas stebėsenos ir ataskaitų teikimo tinkamumo patikros išvadas bei tolesnius veiksmus, visų pirma susijusius su pažangių informacinių ir ryšių technologijų (IRT) naudojimu.

Atsižvelgiant į tikėtiną žinių raidą ir reguliavimo sistemos pokyčius, susijusius su susirūpinimą keliančiais teršalais, į pasiūlymą įtraukta sąlyga dėl priedų derinimo prie technikos ir mokslo pažangos, taip pat reikalavimas atlikti vertinimą.

- **Išsamus konkrečių pasiūlymo nuostatų paaiškinimas**

1 straipsnis. Dalykas ir tikslas

Šiame straipsnyje nurodyti pasiūlymo tikslai – nustatyti minimaliuosius vandens kokybės ir stebėsenos reikalavimus bei rizikos valdymo užduotis, siekiant užtikrinti, kad pakartotinis išvalytų nuotekų vandens naudojimas būtų saugus, būtų sprendžiama vandens trūkumo problema ir prisidedama prie veiksmingo vidaus rinkos veikimo.

2 straipsnis. Taikymo sritis

Šiame straipsnyje nurodyta, kad siūlomas reglamentas taikomas regeneruotam vandeniui, naudojamam konkrečioms paskirtims, nurodytoms I priedo 1 skirsnyje, t. y. drėkinimui žemės ūkyje.

3 straipsnis. Apibrėžtys

Šiame straipsnyje išvardytos siūlomame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys.

4 straipsnis. Vandens regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojų prievolės, susijusios su vandens kokybe

Šiame straipsnyje apibrėžti minimalūs reikalavimai, kurių turi būti laikomasi, kad regeneruotas vanduo galėtų būti naudojamas drėkinimui žemės ūkyje. Pateikiama nuoroda į I priedą, kuriame nustatyti minimalieji regeneruoto vandens kokybės ir stebėsenos

reikalavimai, taip pat 7 straipsnyje nurodyti papildomi reikalavimai, pagrįsti rizikos valdymo taikymu, kaip apibrėžta 5 straipsnyje.

5 straipsnis. Rizikos valdymas

Šiame straipsnyje nustatomas rizikos valdymo procesas, kurį turėtų vykdyti regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojas bendradarbiaudamas su suinteresuotomis šalimis (regeneruoto vandens galutiniais naudotojais, miesto nuotekų valymo įrenginių veiklos vykdytojais, tiekiančiais vandenį į regeneravimo įrenginius ir t. t.). Regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojas parengia pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo planą, kuriame, siekiant toliau mažinti riziką, nustatomi papildomi reikalavimai, kurių reikia laikytis norint gauti kompetentingos institucijos suteikiamą leidimą. Pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo planas turi būti pagrįstas pagrindiniais rizikos valdymo principais, apibrėžtais pasiūlymo II priede. Numatyta priimti deleguotąjį aktą, siekiant nustatyti technines specifikacijas, kuriomis gali būti papildytos pagrindinės rizikos valdymo užduotys, kaip apibrėžta II priede.

6 straipsnis. Prašymas suteikti leidimą tiekti regeneruotą vandenį

Šiame straipsnyje nustatytas prašymo suteikti leidimą tiekti regeneruotą vandenį pateikimo procesas, įskaitant dokumentų, kuriuos turi pateikti pareiškėjas, sąrašą.

7 straipsnis. Leidimo suteikimas

Šiame straipsnyje nurodomos atitinkamų subjektų, dalyvaujančių leidimo suteikimo procedūroje, prievolės. Be to, jame apibrėžtos sąlygos, kurios turi būti nurodytos leidime, taip pat reikalavimas peržiūrėti leidimą kas penkerius metus.

8 straipsnis. Atitikties patikra

Šiame straipsnyje apibrėžta kompetentingų institucijų prievolė tikrinti regeneruoto vandens atitiktį leidime nurodytoms sąlygoms. Šiame straipsnyje nurodomos konkrečios taisyklės, kurių reikia laikytis neatitikties siūlomam reglamentui atveju arba įvykus incidentui, lemiančiam neatitiktį.

9 straipsnis. Valstybių narių bendradarbiavimas

Šiame straipsnyje, kai reikia, nustatoma keitimosi informacija tarp kompetentingų valstybių narių institucijų tvarka prieš suteikiant pakartotinio vandens naudojimo leidimą.

10 straipsnis. Visuomenei skirta informacija

Vadovaujantis ataskaitų teikimo tinkamumo patikros išvadomis, šiame straipsnyje nurodoma informacija, kurią valstybės narės turi pateikti visuomenei. Ketinama padidinti skaidrumą, kuris lemtų didesnę vartotojų pasitikėjimą pakartotiniu vandens naudojimu ir padėtų geriau suprasti šio reglamento poveikį didesniajam pakartotiniam vandens naudojimui. Numatoma priimti įgyvendinimo aktą, siekiant nustatyti išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kuri turi būti teikiama, pateikimo forma.

11 straipsnis. Informacija apie įgyvendinimo stebėseną

Vadovaujantis ataskaitų teikimo tinkamumo patikros išvadomis, šiame straipsnyje nurodoma atitinkamų duomenų, susijusių su siūlomo reglamento įgyvendinimu, rinkimo procedūra, siekiant sumažinti administracinę naštą (naudojantis moderniomis informacinėmis ir ryšių technologijomis (IRT) ir daugiausia dėmesio skiriant rodikliais grindžiamoms ataskaitoms) ir užtikrinti skaidrumą ir atskaitomybę piliečiams. Straipsnyje numatyta, kad valstybės narės turėtų parengti duomenų rinkinius, į kuriuos būtų įtraukta informacija apie pakartotinį vandens naudojimą, naudojant kuo daugiau duomenų, gautų iš esamų pranešimų teikimo

srautų pagal Miesto nuotekų valymo direktyvą ir Vandens pagrindų direktyvą. Duomenų rinkiniai turėtų būti parengti laikantis INSPIRE direktyvos nuostatų. Todėl numatyta, kad paramą teiks Europos aplinkos agentūra, kuri turės reguliariai susipažinti su duomenimis ir teikti Komisijai reglamento įgyvendinimo visoje Sąjungoje apžvalgas, į kurias taip pat turės būti atsižvelgiama atliekant reglamento vertinimus ateityje (13 straipsnis). Numatoma priimti įgyvendinimo aktą, siekiant nustatyti išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kuri turi būti teikiama, pateikimo forma.

12 straipsnis. Teisė kreiptis į teismą

Šis straipsnis suderintas su ES pagrindinių teisių chartijos 47 straipsniu ir juo įgyvendinama Orhuso konvencija, susijusi su teise kreiptis į teismą. Piliečiai ir NVO turėtų turėti galimybę teisėtai peržiūrėti valstybių narių sprendimus, priimtus pagal šį reglamentą.

13 straipsnis. Vertinimas

Šiuo straipsniu nustatomas būsimų reglamento įvertinimų pagrindas (pagal Komisijos geresnio reglamentavimo gaires). Pirmas įvertinimas numatytas praėjus šešeriems metams nuo reglamento įsigaliojimo datos.

14 straipsnis. Įgaliojimų delegavimas

Tai standartinis straipsnis, kuriuo nustatomas deleguotųjų aktų priėmimas.

15 straipsnis. Komiteto procedūra

Tai standartinis straipsnis, kuriuo nustatomas įgyvendinimo aktų priėmimas.

16 straipsnis. Sankcijos

Tai standartinis straipsnis, kuriuo nustatomos sankcijos.

17 straipsnis. Įsigaliojimas ir taikymas

Šiuo straipsniu nustatoma įsigaliojimo ir taikymo pradžios data, t. y. po vienu metų nuo įsigaliojimo datos, siekiant suteikti valstybėms narėms pakankamai laiko prisitaikyti prie reglamento, taip pat parengti įgyvendinimo aktą, kuriuo užtikrinamas vienodas rizikos valdymo taikymas.

I priedas. Naudojimo būdai ir minimalūs reikalavimai

1 skirsnis. Regeneruoto vandens naudojimo paskirtys

Šiame skirsnyje nustatomos regeneruoto vandens naudojimo paskirtys, būtent, drėkinimas žemės ūkyje.

2 skirsnis. Minimalieji reikalavimai

Šioje dalyje nustatomos regeneruoto vandens kokybės klasės ir atitinkamas panaudojimas žemės ūkyje (1 lentelė). A dalyje nurodyti Jungtinio tyrimų centro apibrėžti minimalieji vandens kokybės reikalavimai, pagrįsti valstybių narių ir tarptautine praktika (2 lentelė).

B dalyje nurodyti regeneruoto vandens stebėsenos reikalavimai (3 lentelė) ir A klasės, kuriai taikomi griežčiausi reikalavimai, patvirtinamosios stebėsenos reikalavimai (4 lentelė).

II priedas. Pagrindinės rizikos valdymo užduotys

Šiame priede išsamiai išdėstytos užduotys, kurias turi vykdyti vandens regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojas, kad parengtų pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo planą, nustatytų papildomus reikalavimus, kurie turi būti nurodyti leidime, taip pat diegdamas pakartotinio vandens naudojimo sistemą.

Pasiūlymas

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS

dėl pakartotinio vandens naudojimo minimaliųjų reikalavimų

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,
atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 192 straipsnio 1 dalį,
atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,
teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,
atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę¹³,
atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę¹⁴,
laikydami įprastos teisėkūros procedūros,

kadangi:

- (1) vandens išteklių poreikis Sąjungoje nuolat auga, todėl vandens ima stigti ir blogėja jo kokybė. dėl miestų plėtros ir žemės ūkio veiklos smarkiai sumažėjusį gėlo vandens prieinamumą dar labiau pablogina klimato kaita ir sausros;
- (2) plačiau naudodama išvalytą nuotekų vandenį Sąjunga galėtų geriau spręsti vis didėjančio vandens trūkumo problemą. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/60/EB¹⁵ pakartotinis vandens naudojimas minimas kaip viena iš papildomų priemonių, kurią valstybės narės gali nuspręsti taikyti, kad įgyvendintų direktyvos tikslus pasiekti kokybiškai ir kiekybiškai gerą paviršinio ir požeminio vandens būklę. Tarybos direktyva 91/271/EEB¹⁶ reikalaujama, kad išvalytos nuotekos, jei tik galima, būtų naudojamos pakartotinai;
- (3) Komisijos komunikate Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui „Europos vandens išteklių išsaugojimo metmenys“¹⁷ pakartotinis vandens naudojimas drėkinimo ar pramonės reikmėms nurodytas kaip alternatyvi vandens tiekimo galimybė, į kurią Sąjunga turėtų atkreipti dėmesį;

¹³ OL C , , p. .

¹⁴ OL C , , p. .

¹⁵ 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/60/EB, nustatanti Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, 2000 12 22, p. 1).

¹⁶ 1991 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyva 91/271/EEB dėl miesto nuotekų valymo (OL L 135, 1991 5 30, p. 40).

¹⁷ COM(2012) 673.

- (4) Komisijos komunikate Europos Parlamentui ir Tarybai „Vandens trūkumo ir sausrų problemos Europos Sąjungoje sprendimas“¹⁸ nustatyta priemonių, kurias valstybės narės turėtų apsvarstyti valdydamos vandens trūkumą ir sausras, hierarchija. Jame nustatoma, kad regionuose, kuriuose visos prevencinės priemonės buvo įgyvendintos laikantis vandens hierarchijos ir kuriuose vandens poreikis vis dar viršija turimus išteklius, tam tikromis aplinkybėmis ir atsižvelgiant į sąnaudų ir naudos aspektą, galima numatyti papildomos vandentiekio infrastruktūros naudojimą didelių sausrų padariniams šalinti;
- (5) savo Žiedinės ekonomikos veiksmų plane¹⁹ Komisija įsipareigojo imtis veiksmų, kad būtų skatinamas pakartotinis išvalytų nuotekų naudojimas, įskaitant pasiūlymo dėl teisėkūros procedūra priimamo akto dėl minimaliųjų pakartotinio vandens naudojimo reikalavimų rengimą;
- (6) manoma, kad pakartotinis tinkamai išvalytų nuotekų, pavyzdžiui, miesto nuotekų valymo įrenginiuose arba pramoniniuose įrenginiuose, naudojimas daro mažesnę poveikį aplinkai negu kiti alternatyvūs vandens tiekimo būdai, kaip antai vandens perdavimas ar gėlinimas, tačiau toks pakartotinis naudojimas Sąjungoje taikomas ribotai. Taip iš dalies yra dėl to, kad nėra bendrų Sąjungos aplinkos ir sveikatos apsaugos standartų ir, kiek tai susiję su žemės ūkio produktais, dėl kliūčių laisvam tokių produktų, laistytų regeneruotu vandeniu, judėjimui;
- (7) su maisto higiena susijusius sveikatos apsaugos standartus, taikomus regeneruotu vandeniu laistomiems žemės ūkio produktams, galima pasiekti tik jeigu valstybėse narėse regeneruoto vandens, skirto drėkinimo reikmėms žemės ūkyje, kokybės reikalavimai nebus labai skirtingi. Reikalavimų suvienodinimas taip pat prisidės prie veiksmingo tokių produktų vidaus rinkos veikimo. Todėl tikslinga užtikrinti minimalų suderinimą nustatant minimaliuosius vandens kokybės ir stebėsenos reikalavimus. Tie minimalūs reikalavimai turėtų apimti minimaliuosius regeneruoto vandens parametrus ir kitus griežtesnius arba papildomus kokybės reikalavimus, kuriuos, jei reikia, kartu su bet kokiomis susijusiomis prevencinėmis priemonėmis nustato kompetentingos institucijos. Siekiant nustatyti griežtesnius arba papildomus vandens kokybės reikalavimus, vandens regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai turėtų vykdyti pagrindines rizikos valdymo užduotis. Parametrai pagrįsti Komisijos Jungtinio tyrimų centro technine ataskaita ir atspindi tarptautinius pakartotinio vandens naudojimo standartus;
- (8) minimaliųjų pakartotinio vandens naudojimo reikalavimų laikymasis turėtų padėti įgyvendinti Jungtinių Tautų darnaus vystymosi darbotvarkėje iki 2030 m. nustatytus darnaus vystymosi tikslus, visų pirma 6-ąjį tikslą – visiems užtikrinti tvarią vandentvarką ir galimybę gauti vandens bei sanitarines paslaugas, taip pat smarkiai padidinti vandens regeneravimą ir saugų pakartotinį naudojimą visame pasaulyje. Be to, šiuo reglamentu siekiama užtikrinti Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 37 straipsnio dėl aplinkos apsaugos taikymą;
- (9) rizikos valdymas turėtų apimti rizikos nustatymą ir aktyvų valdymą, taip pat konkrečioms reikmėms tinkamos kokybės regeneruoto vandens gamybos sąvoką. Rizikos vertinimas turėtų būti pagrįstas pagrindinėmis rizikos valdymo užduotimis ir jį atliekant turėtų būti nustatomi papildomi vandens kokybės reikalavimai, būtini siekiant užtikrinti aplinkos ir žmonių bei gyvūnų sveikatą;

¹⁸ KOM(2007) 414.

¹⁹ COM(2015) 614.

- (10) siekdami veiksmingai apsaugoti aplinką ir žmonių sveikatą, regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai pirmiausia turėtų būti atsakingi už regeneruoto vandens kokybę. Siekdami laikytis minimaliųjų reikalavimų ir visų kompetentingų institucijų nustatytų papildomų sąlygų, regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai turėtų stebėti regeneruoto vandens kokybę. Todėl tikslinga nustatyti minimalius stebėsenos reikalavimus, apimančius įprastinės stebėsenos dažnumą ir patvirtinamosios stebėsenos laiką ir tikslinius rodiklius. Tam tikri įprastinei stebėsenai taikomi reikalavimai nustatyti pagal Direktyvą 91/271/EEB;
- (11) būtina užtikrinti saugų regeneruoto vandens naudojimą, taip skatinant pakartotinį vandens naudojimą visoje Sąjungoje ir didinant visuomenės pasitikėjimą juo. Todėl regeneruoto vandens tiekimas konkrečioms reikmėms turėtų būti leidžiamas tik turint valstybių narių kompetentingų institucijų suteiktą leidimą. Siekiant visoje Sąjungoje užtikrinti suderintą požiūrį, atsekamumą ir skaidrumą, turėtų būti nustatytos esminės taisyklės Sąjungos lygmeniu. Tačiau leidimų suteikimo procedūrų konkrečias sąlygas turėtų nustatyti valstybės narės. Valstybės narės turėtų turėti galimybę taikyti galiojančias leidimų suteikimo procedūras, kurios turėtų būti pritaikytos atsižvelgiant į šiuo reglamentu nustatytus reikalavimus;
- (12) šio reglamento nuostatomis papildomi kitų Sąjungos teisės aktų reikalavimai, visų pirma susiję su galimu pavojumi sveikatai ir aplinkai. Siekdami užtikrinti holistinį požiūrį sprendžiant galimo pavojaus žmonių ir gyvūnų sveikatai bei aplinkai problemą, regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai ir kompetentingos institucijos turėtų atsižvelgti į reikalavimus, nustatytus atitinkamuose Sąjungos teisės aktuose, visų pirma Tarybos direktyvose 86/278/EEB, 91/676/EEB²⁰ ir 98/83/EB²¹, direktyvose 91/271/EEB ir 2000/60/EB, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentuose (EB) Nr. 178/2002²², (EB) Nr. 852/2004²³, (EB) Nr. 183/2005²⁴, (EB) Nr. 396/2005²⁵ ir (EB) Nr. 1069/2009²⁶, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvose 2006/7/EB²⁷, 2006/118/EB²⁸, 2008/105/EB²⁹ ir 2011/92/ES³⁰, Komisijos reglamentuose (EB) Nr. 2073/2005³¹, (EB) Nr. 1881/2006³² ir (EB) Nr. 142/2011³³;

²⁰ 1991 m. gruodžio 12 d. Tarybos direktyva 91/676/EEB dėl vandenių apsaugos nuo taršos nitratais iš žemės ūkio šaltinių (OL L 375, 1991 12 31, p. 1–8).

²¹ 1998 m. lapkričio 3 d. Tarybos direktyva 98/83/EB dėl žmonėms vartoti skirto vandens kokybės (OL L 330, 1998 12 5, p. 32).

²² 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 178/2002, nustatantis maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiantis Europos maisto saugos tarnybą ir nustatantis su maisto saugos klausimais susijusias procedūras (OL L 31, 2002 2 1, p. 1);

²³ 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 852/2004 dėl maisto produktų higienos (OL L 139, 2004 4 30, p. 1).

²⁴ 2005 m. sausio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 183/2005, nustatantis pašarų higienos reikalavimus (OL L 35, 2005 2 8, p. 1).

²⁵ 2005 m. vasario 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 396/2005 dėl didžiausių pesticidų likučių kiekių augalinės ir gyvūninės kilmės maiste ir pašaruose ar ant jų ir iš dalies keičiantis Tarybos direktyvą 91/414/EEB (OL L 70, 2005 3 16, p. 1).

²⁶ 2009 m. spalio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1774/2002 (Šalutinių gyvūninių produktų reglamentas) (OL L 300, 2009 11 14, p. 1).

²⁷ 2006 m. vasario 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/7/EB dėl maudyklų vandens kokybės valdymo, panaikinanti Direktyvą 76/160/EEB (OL L 64, 2006 3 4, p. 37).

²⁸ 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/118/EB dėl požeminio vandens apsaugos nuo taršos ir jo būklės blogėjimo (OL L 372, 2006 12 27, p. 19).

²⁹ 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/105/EB dėl aplinkos kokybės standartų vandens politikos srityje, iš dalies keičianti ir panaikinanti Tarybos direktyvas 82/176/EEB,

- (13) Reglamentu (EB) 852/2004 nustatomos bendros taisyklės maisto tvarkymo subjektams ir reglamentuojama žmonėms vartoti skirtų maisto produktų gamyba, apdirbimas, paskirstymas ir tiekimas rinkai. Į tą reglamentą taip pat įtrauktas maisto sveikumo klausimas ir vienas iš jo pagrindinių principų yra tas, kad pagrindinė atsakomybė už maisto saugą tenka maisto tvarkymo subjektui. Yra parengta išsamių to reglamento taikymo gairių, visų pirma paminėtinas Komisijos rekomendacinis dokumentas dėl šviežių vaisių ir daržovių mikrobiologinės rizikos šalinimo pirminės gamybos etape laikantis tinkamos higienos (2017/C 163/01). Šiame reglamente nustatyti regeneruoto vandens valymo tiksliniai rodikliai maisto tvarkymo subjektų neatleidžia nuo atsakomybės užtikrinti tokią vandens kokybę, kokios reikalaujama pagal Reglamentą 852/2004, vėlesniame etape naudojant keletą vandens valymo būdų pavieniui arba derinant su kitomis ne valymo priemonėmis;
- (14) siekiant skatinti pasitikėjimą pakartotiniu vandens naudojimu, visuomenei turėtų būti teikiama informacija. Informacijos apie pakartotinį vandens naudojimą teikimas turėtų suteikti galimybę užtikrinti didesnę skaidrumą ir atsekamumą ir taip pat galėtų būti labai svarbus atitinkamoms institucijoms, kurioms tam tikras pakartotinis vandens naudojimas daro poveikį;
- (15) Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/4/EB³⁴ siekiama valstybėse narėse užtikrinti teisę gauti informaciją apie aplinką pagal Konvenciją dėl teisės gauti informaciją, visuomenės dalyvavimo priimant sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais³⁵ (Orhuso konvencija). Direktyvoje 2003/4/EB nustatyti plačios apimties įpareigojimai, susiję su informacijos apie aplinką pateikimu gavus prašymą ir aktyviu tokios informacijos platinimu. Į Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/2/EB³⁶ taikymo sritį įtrauktas dalijimasis erdvine informacija, įskaitant duomenų rinkinius, susijusius su įvairiomis aplinkos temomis. Svarbu, kad šio reglamento nuostatos, susijusios su galimybe gauti informaciją ir dalijimosi duomenimis tvarka, papildytų tas direktyvas ir nesukurtų atskiros teisinės sistemos. Todėl šio reglamento nuostatos dėl visuomenei teikiamos informacijos ir informacijos apie įgyvendinimo stebėseną turėtų nepažeisti direktyvų 2003/4/EB ir 2007/2/EB nuostatų;
- (16) siekiant priderinti galiojančius minimaliuosius reikalavimus ir pagrindines rizikos valdymo užduotis prie mokslo ir technikos pažangos, pagal Sutarties dėl Europos

83/513/EEB, 84/156/EEB, 84/491/EEB, 86/280/EEB ir iš dalies keičianti Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/60/EB (OL L 348, 2008 12 24, p. 84).

³⁰ 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/92/ES dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 26, 2012 1 28, p. 1).

³¹ 2005 m. lapkričio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2073/2005 dėl maisto produktų mikrobiologinių kriterijų (OL L 338, 2005 12 22, p. 1).

³² 2006 m. gruodžio 19 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1881/2006, nustatantis didžiausias leistinas tam tikrų teršalų maisto produktuose koncentracijas (OL L 364, 2006 12 20, p. 5).

³³ 2011 m. vasario 25 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 142/2011, kuriuo įgyvendinami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės, ir Tarybos direktyva 97/78/EB dėl tam tikrų mėginių ir priemonių, kuriems netaikomi veterinariniai tikrinimai pasienyje pagal tą direktyvą (OL L 54, 2011 2 26, p. 1).

³⁴ 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/4/EB dėl visuomenės galimybės susipažinti su informacija apie aplinką ir panaikinanti Tarybos direktyvą 90/313/EEB (OL L 41, 2003 2 14, p. 26).

³⁵ OL L 124, 2005 5 17, p. 4.

³⁶ 2007 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/2/EB, sukurianti Europos bendrijos erdvinės informacijos infrastruktūrą (INSPIRE) (OL L 108, 2007 4 25, p. 1).

Sąjungos veikimo 290 straipsnį Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti teisės aktus siekiant iš dalies pakeisti minimaliuosius reikalavimus ir pagrindines rizikos valdymo užduotis. Be to, siekiant užtikrinti aukštą aplinkos ir žmonių sveikatos apsaugos lygį, Komisija taip pat turėtų turėti galimybę priimti deleguotuosius aktus, kuriais, nustatant technines specifikacijas, būtų papildytos pagrindinės rizikos valdymo užduotys. Ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, be kita ko, ir su ekspertais, ir kad tos konsultacijos būtų vykdomos vadovaujantis 2016 m. balandžio 13 d. Tarpinstituciniame susitarime dėl geresnės teisėkūros³⁷ nustatytais principais. Visų pirma siekiant užtikrinti vienodas galimybes dalyvauti atliekant su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą, Europos Parlamentas ir Taryba visus dokumentus gauna tuo pačiu metu kaip ir valstybių narių ekspertai, o jų ekspertams sistemingai suteikiama galimybė dalyvauti Komisijos ekspertų grupių, kurios atlieka su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą, posėdžiuose;

- (17) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai priimti išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kurią valstybės narės turi suteikti visuomenei, forma ir pateikimu, su informacijos apie šio reglamento įgyvendinimo stebėseną, kurią turi pateikti valstybės narės, forma ir pateikimu ir su informacijos, susijusios su Europos aplinkos agentūros parengta Sąjungos lygmens apžvalga, forma ir pateikimu. Šie įgaliojimai turėtų būti vykdomi pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 182/2011³⁸;
- (18) kompetentingos institucijos turėtų tikrinti regeneruoto vandens atitiktį leidime nurodytoms sąlygoms. Neatitikties atveju jos turėtų pareikalauti regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojo imtis būtinų priemonių atitiktčiai užtikrinti. Kai dėl neatitikties kyla didelis pavojus aplinkai ir žmonių sveikatai, regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai turėtų nedelsdami nutraukti bet kokią regeneruoto vandens tiekimą;
- (19) kompetentingos institucijos turėtų bendradarbiauti su kitomis atitinkamomis institucijomis ir keistis informacija, kad būtų užtikrinta atitiktis susijusiems Sąjungos ir nacionaliniams reikalavimams;
- (20) valstybių narių pateikti duomenys labai svarbūs, kad Komisija galėtų stebėti ir vertinti teisės akto veiksmingumą įgyvendinant jame nustatytus tikslus;
- (21) pagal 2016 m. balandžio 13 d. Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros 22 punktą Komisija turėtų atlikti šio reglamento vertinimą. Vertinimas turėtų būti grindžiamas penkiais kriterijais: veiksmingumu, efektyvumu, aktualumu, nuoseklumu ir Europos pridėtine verte, ir turėtų būti galimų tolesnių priemonių poveikio vertinimų pagrindas;
- (22) pagal Orhuso konvenciją suinteresuotosios visuomenės nariams turėtų būti suteikta galimybė kreiptis į teismą ir taip padėti apsaugoti teisę gyventi žmonių sveikatai nekenksmingoje ir gerovę užtikrinančioje aplinkoje;
- (23) valstybės narės turėtų nustatyti taisykles, reglamentuojančias sankcijas, taikytinas pažeidus šio reglamento nuostatas, ir užtikrinti jų įgyvendinimą. Sankcijos turėtų būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos;

³⁷ OL L 123, 2016 5 12, p. 1.

³⁸ 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

- (24) šio reglamento tikslo, t. y. apsaugoti aplinką ir žmonių sveikatą, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl veiksmo masto arba poveikio to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, todėl Sąjunga gali patvirtinti priemones laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidarumo principo. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;
- (25) būtina suteikti pakankamai laiko valstybėms narėms, kad jos galėtų sukurti administracinę infrastruktūrą, kuri reikalinga siekiant taikyti šį reglamentą, taip pat veiklos vykdytojams, kad jie galėtų pasiruošti naujų taisyklių taikymui,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Dalykas ir tikslas

1. Šiame reglamente nustatomi minimalieji vandens kokybės ir stebėsenos reikalavimai, taip pat prievolė vykdyti nustatytas pagrindines rizikos valdymo užduotis, kad taikant integruotą vandens išteklių valdymą būtų galima saugiai pakartotinai naudoti išvalytą miesto nuotekų vandenį.
2. Šio reglamento tikslas yra užtikrinti, kad regeneruotas vanduo būtų saugus naudoti pagal numatytą paskirtį ir taip užtikrinti aukšto lygio žmonių ir gyvūnų sveikatos bei aplinkos apsaugą, koordinuotai spręsti vandens trūkumo problemą ir dėl jos kylantį neigiamą poveikį vandens ištekliams visoje Sąjungoje, kartu prisidedant prie veiksmingo vidaus rinkos veikimo.

2 straipsnis

Taikymo sritis

Šis reglamentas taikomas regeneruotam vandeniui, kuris skirtas naudoti pagal paskirtį, nurodytą I priedo 1 skirsnyje.

3 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1. *kompetentinga institucija* – valstybės narės paskirta institucija arba įstaiga šiame reglamente nustatytiems įsipareigojimams vykdyti;
2. *vandens priežiūros institucija* – institucija ar institucijos, paskirta pagal Direktyvos 2000/60/EB 3 straipsnio 2 arba 3 dalį.
3. *galutinis naudotojas* – fizinis arba juridinis asmuo, naudojantis regeneruotą vandenį;

4. *miesto nuotekos* – miesto nuotekos, kaip apibrėžta Direktyvos 91/271/EEB 2 straipsnio 1 dalyje;
5. *regeneruotas vanduo* – miesto nuotekos, išvalytos pagal Direktyvos 91/271/EEB reikalavimus ir papildomai išvalytos regeneravimo įrenginyje;
6. *regeneravimo įrenginys* – miesto nuotekų valymo įrenginys arba kitas įrenginys, kuriame toliau valomos Direktyvoje 91/271/EEB nustatytus reikalavimus atitinkančios miesto nuotekos siekiant gauti vandenį, tinkamą naudoti šio reglamento I priedo 1 skirsnyje nurodyta paskirtimi;
7. *regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas*– fizinis arba juridinis asmuo, valdantis arba kontroliuojantis regeneravimo įrenginį;
8. *pavojus* – biologinė, cheminė, fizinė ar radiologinė medžiaga, kuri gali pakenkti žmonėms, gyvūnams, kultūriniam ar kitiems augalams, kitai žemės biotai, vandens biotai, dirvožemiui ar aplinkai apskritai;
9. *rizika* – nustatyto pavojaus, kad per tam tikrą laiko tarpą gali būti padaryta žala, įskaitant padarinių sunkumą, tikimybę;
10. *rizikos valdymas* – sistemingas valdymas, kuriuo konkrečiomis sąlygomis nuosekliai užtikrinamas pakartotinio vandens naudojimo saugumas;
11. *prevencinis veiksmas* – bet koks veiksmas ar veikla, kuri gali būti naudojama siekiant užkirsti kelią rizikai sveikatai ir aplinkai ar ją pašalinti arba sumažinti iki priimtino lygio.

4 straipsnis

Vandens regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojų prievolės, susijusios su vandens kokybe

1. Regeneravimo įrenginių veiklos vykdytojai užtikrina, kad regeneruotas vanduo, skirtas naudoti I priedo 1 skirsnyje nurodyta paskirtimi, vandens išleidimo iš regeneravimo įrenginio vietoje (atitikties vietoje) atitiktų:
 - (a) minimaliuosius vandens kokybės reikalavimus, nustatytus I priedo 2 skirsnyje;
 - (b) visas kompetentingos institucijos nustatytas papildomas su vandens kokybe susijusias sąlygas, nurodytas leidime pagal 7 straipsnio 3 dalies b ir c punktus.
2. Siekdamas užtikrinti, kad būtų laikomasi 1 dalyje nurodytų reikalavimų ir sąlygų, regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas vykdo vandens kokybės stebėseną pagal:
 - (a) I priedo 2 skirsinį;
 - (b) visas kompetentingos institucijos nustatytas papildomas su stebėseną susijusias sąlygas, nurodytas leidime pagal 7 straipsnio 3 dalies b ir c punktus.
3. Komisijai suteikiama teisė pagal 14 straipsnį priimti deleguotuosius aktus, kuriais iš dalies keičiamas šis reglamentas siekiant I priedo 2 skirsnyje nustatytus minimaliuosius reikalavimus pritaikyti prie technikos ir mokslo pažangos.

5 straipsnis

Rizikos valdymas

1. Siekdamas gaminti ir tiekti regeneruotą vandenį, regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas valdo riziką konsultuodamasis su šiais subjektais:
 - (a) miesto nuotekų valymo įrenginio (-ių) veiklos vykdytoju, tiekiančiu vandenį į regeneravimo įrenginį, jei tai nėra regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas;
 - (b) galutiniu (-iais) vartotoju (-ais);
 - (c) bet kuria kita suinteresuotąja šalimi, kuri, įrenginio veiklos vykdytojo nuomone, yra svarbi.
2. Regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas parengia pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo planą, pagrįstą II priede nustatytais pagrindinėmis rizikos valdymo užduotimis. Pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo plane, be I priede nurodytų reikalavimų, siūlomi bet kokie papildomi reikalavimai, reikalingi siekiant toliau mažinti bet kokią riziką, ir, be kita ko, nustatomi pavojai, rizika ir atitinkamos prevencinės priemonės.
3. Komisijai suteikiama teisė pagal 14 straipsnį priimti deleguotuosius aktus, kuriais iš dalies keičiamas šis reglamentas, siekiant II priede nustatytas pagrindines rizikos valdymo užduotis pritaikyti prie technikos ir mokslo pažangos.

Komisijai taip pat suteikiama teisė pagal 14 straipsnį priimti deleguotuosius aktus, kuriais papildomas šis reglamentas, siekiant nustatyti II priede nurodytų pagrindinių rizikos valdymo užduočių technines specifikacijas.

6 straipsnis

Prašymas suteikti leidimą tiekti regeneruotą vandenį

1. Bet kokiam regeneruoto vandens, skirto naudoti pagal I priedo 1 skirsnyje nurodytą paskirtį, tiekimui turi būti gautas leidimas.
2. Veiklos vykdytojas, norėdamas gauti 1 dalyje nurodytą leidimą arba iš dalies pakeisti esamą leidimą, pateikia prašymą valstybės narės, kurioje veikia arba planuojama, kad veiks, toks įrenginys, kompetentingai institucijai.
3. Prašyme pateikiama:
 - (a) pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo planas, parengtas pagal 5 straipsnio 2 dalį;
 - (b) aprašymas, kaip regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas laikysis minimaliųjų vandens kokybės ir stebėsenos reikalavimų, nustatytų I priedo 2 skirsnyje;
 - (c) aprašymas, kaip regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas laikysis papildomų reikalavimų, siūlomų pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo plane.

7 straipsnis

Leidimo suteikimas

1. Vertindama prašymą kompetentinga institucija, jei reikia, konsultuojasi ir keičiasi atitinkama informacija su:
 - (a) kitomis atitinkamomis tos pačios valstybės narės institucijomis, visų pirma su vandens priežiūros institucija, jei tai nėra ta pati kompetentinga institucija;
 - (b) valstybės (-ių) narės (-ių), kuri (-ios) gali būti paveikta (-os), ryšių centrais, paskirtais pagal 9 straipsnio 1 dalį.
2. Kompetentinga institucija per 3 mėnesius nuo išsamaus prašymo, nurodyto, 6 straipsnio 3 dalies a punkte, gavimo datos nusprendžia, ar suteikti leidimą. Jeigu kompetentingai institucijai dėl prašymo sudėtingumo reikia daugiau laiko, ji informuoja apie tai pareiškėją, nurodo datą, kada numatoma suteikti leidimą, ir nurodo vėlavimo priežastis.
3. Kai kompetentinga institucija nusprendžia suteikti leidimą, ji nustato taikomas sąlygas, kurios, jei taikoma, apima:
 - (a) sąlygas, susijusias su minimaliaisiais vandens kokybės ir stebėsenos reikalavimais, nustatytais I priedo 2 skirsnyje;
 - (b) sąlygas, susijusias su papildomais reikalavimais, siūlomais pakartotinio vandens naudojimo rizikos valdymo plane;
 - (c) bet kokias kitas sąlygas, būtinas siekiant dar labiau sumažinti bet kokią nepriimtina riziką žmonių ir gyvūnų sveikatai bei aplinkai.
4. Leidimas reguliariai peržiūrimas bent kas penkerius metus ir, jei reikia, pakeičiamas.

8 straipsnis

Atitikties tikrinimas

1. Kompetentinga institucija tikrina, ar regeneruotas vanduo atitikties vietoje atitinka leidime nurodytas sąlygas. Atliekant atitikties patikrą naudojamos šios priemonės:
 - (a) patikra vietoje;
 - (b) duomenys, gauti pagal šį reglamentą ir direktyvas 91/271/EEB ir 2000/60/EB;
 - (c) bet kokios kitos tinkamos priemonės.
2. Neatitikties atveju kompetentinga institucija reikalauja regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojo imtis reikiamų priemonių, kad būtų nedelsiant atkurta atitiktis.
3. Jeigu dėl neatitikties kyla didelė rizika aplinkai ar žmonių sveikatai, regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas nedelsdamas nutraukia bet koki tolesnį regeneruoto vandens tiekimą, kol kompetentinga institucija nustato, kad atitiktis yra atkurta.
4. Jeigu įvyksta incidentas, dėl kurio nesilaikoma leidime nurodytų sąlygų, regeneravimo įrenginio veiklos vykdytojas nedelsdamas informuoja kompetentingą instituciją ir galintį (-čius) nukentėti galutinį (-ius) naudotoją (-us) ir pateikia kompetentingai institucijai informaciją, reikalingą tokio incidento poveikiui įvertinti.

9 straipsnis

Valstybių narių bendradarbiavimas

1. Valstybės narės paskiria ryšių centrą, kuris atitinkamai bendradarbiauja su kitų valstybių narių ryšių centrais ir kompetentingomis institucijomis. Ryšių centrų vaidmuo yra prireikus teikti pagalbą ir koordinuoti kompetentingų institucijų ryšius. Ryšių centrai visų pirma priima ir perduoda pagalbos prašymus.
2. Valstybės narės reaguoja į pagalbos prašymus nepagrįstai nedelsdamos.

10 straipsnis

Visuomenės informavimas

1. Valstybės narės, nepažeisdamos direktyvų 2003/4/EB ir 2007/2/EB nuostatų, užtikrina, kad reikiama naujausia informacija apie pakartotinį vandens naudojimą būtų viešai prieinama internetu. Toje informacijoje nurodoma:
 - (a) pagal šį reglamentą tiekiamo regeneruoto vandens kiekis ir kokybė;
 - (b) valstybėse narėse pagal šį reglamentą tiekama regeneruoto vandens dalis procentais, palyginti su bendru išvalytų miesto nuotekų kiekiu;
 - (c) pagal šį reglamentą suteikti arba pakeisti leidimai, įskaitant kompetentingų institucijų pagal 7 straipsnio 3 dalį nustatytas sąlygas;
 - (d) pagal 8 straipsnio 1 dalį atliktos atitikties patikros rezultatai;
 - (e) ryšių punktai, paskirti pagal 9 straipsnio 1 dalį.
2. 1 dalyje nurodyta informacija atnaujinama bent kartą per metus.
3. Komisija, priimdama įgyvendinimo aktus, gali nustatyti išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kuri turi būti teikiama pagal 1 dalį, forma ir pateikimu. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 15 straipsnyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

11 straipsnis

Informacija apie įgyvendinimo stebėseną

1. Kiekviena valstybė narė, nepažeisdama direktyvų 2003/4/EB ir 2007/2/EB nuostatų, padedant Europos aplinkos agentūrai:
 - (a) iki ... [treji metai po šio reglamento įsigaliojimo datos] parengia ir paskelbia, o vėliau kas šešerius atnaujinama duomenų rinkinius, kuriuose pateikiama informacija apie patikros, atliktos pagal 8 straipsnio 1 dalį, rezultatus ir kita informacija, kuri turi būti skelbiama internetu viešai pagal 10 straipsnį;
 - (b) parengia, paskelbia ir vėliau kasmet atnaujinama duomenų rinkinį, kuriame pateikiama informacija apie neatitikties leidime nurodytoms sąlygoms atvejus, surinkta pagal 8 straipsnio 1 dalį, ir informacija apie veiksmus, kurių buvo imtasi pagal 8 straipsnio 2 ir 3 dalis.

2. Valstybės narės užtikrina, kad Komisija, Europos aplinkos agentūra ir Europos ligų prevencijos ir kontrolės centras turėtų galimybę susipažinti su 1 dalyje nurodytais duomenų rinkiniais.
3. Europos aplinkos agentūra, remdamasi 1 dalyje nurodytais duomenimis, reguliariai arba gavusi Komisijos prašymą parengia, paskelbia ir atnaujina Sąjungos lygmens apžvalgą, į kurią, prireikus, įtraukiami šio reglamento veiksmingumo, rezultatų ir poveikio rodikliai, žemėlapiai ir valstybių narių ataskaitos.
4. Komisija, priimdama įgyvendinimo aktus, gali nustatyti išsamias taisykles, susijusias su informacijos, kuri turi būti teikiama pagal 1 dalį, forma ir pateikimu, taip pat išsamias taisykles, susijusias su 3 dalyje nurodytos Sąjungos lygmens apžvalgos informacijos forma ir pateikimu. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 15 straipsnyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

12 straipsnis

Galimybės kreiptis į teismus

1. Valstybės narės užtikrina, kad fiziniai ar juridiniai asmenys arba jų asociacijos, organizacijos ar grupės galėtų pasinaudoti peržiūros teisme ar kitoje įstatymo nustatytoje nepriklausomoje ir nešališkoje institucijoje procedūra pagal nacionalinės teisės aktus ar praktiką, kad užginčytų sprendimų, veikimo ar neveikimo, susijusio su 4 ir 8 straipsnių įgyvendinimu, materialinį ar procesinį teisėtumą, su sąlyga, kad tenkinama viena iš šių sąlygų:
 - (a) jie yra pakankamai suinteresuoti;
 - (b) jie tvirtina, kad įvykdytas teisės pažeidimas, jei pagal atitinkamos valstybės narės administracinio proceso teisę tai yra būtina išankstinė sąlyga.
2. Valstybės narės nustato, kuriuo etapu sprendimai, veikimas ar neveikimas gali būti užginčijami.
3. Pakankamą suinteresuotumą ir teisės pažeidimą apibrėžia valstybės narės, laikydamosi tikslo suteikti suinteresuotai visuomenei kuo daugiau galimybių kreiptis į teismus.

Šiuo tikslu taikant 1 dalies a punktą, kiekvienos aplinkos apsaugos srityje veikiančios nevyriausybinės organizacijos, atitinkančios nacionalinės teisės aktuose nustatytus reikalavimus, interesas laikomas pakankamu.

Taikant 1 dalies b punktą laikoma, kad tokia organizacija taip pat turi teises, kurios gali būti pažeistos.
4. 1, 2 ir 3 dalimis nedraudžiama pateikti išankstinio administracinio skundo ir jos neturi daryti poveikio reikalavimui išnaudoti visas administracines teisių gynybos priemones prieš pareiškiant ieškinį teisme, jei toks reikalavimas numatytas nacionalinėje teisėje.
5. Bet kuri 1 ir 4 dalyse nurodyta procedūra turi būti teisinga, nešališka, savalaikė ir ne pernelyg brangi.
6. Valstybės narės užtikrina, kad visuomenei būtų suteikta galimybė gauti informaciją apie teisę pateikti administracinį skundą ir pareikšti ieškinį teisme.

13 straipsnis

Vertinimas

1. Komisija iki ... [6 metai nuo šio reglamento įsigaliojimo datos] atlieka šio reglamento vertinimą. Vertinimas pagrįstas bent vienu iš šių elementų:
 - (a) įgyvendinant šį reglamentą sukaupta patirtimi;
 - (b) pagal 11 straipsnio 1 dalį valstybių narių parengtais duomenų rinkiniais ir pagal 11 straipsnio 3 dalį Europos aplinkos agentūros parengta Sąjungos lygmens apžvalga;
 - (c) svarbiais moksliniais, analitiniais ir epidemiologiniais duomenimis;
 - (d) techninėmis ir mokslo žiniomis;
 - (e) Pasaulio sveikatos organizacijos rekomendacijomis, jei jų yra.
2. Atlikdama 1 dalyje nurodytą vertinimą Komisija kreipia ypatingą dėmesį į šiuos aspektus:
 - (a) I priede nustatytus minimaliuosius reikalavimus;
 - (b) II priede nustatytas pagrindines rizikos valdymo užduotis;
 - (c) kompetentingų institucijų nustatytus papildomus reikalavimus pagal 7 straipsnio 3 dalies b ir c punktus;
 - (d) pakartotinio vandens naudojimo poveikį aplinkai ir žmonių sveikatai.

14 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.
2. 4 straipsnio 3 dalyje ir 5 straipsnio 3 dalyje nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami neribotam laikotarpiui nuo šio reglamento įsigaliojimo datos.
3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 4 straipsnio 3 dalyje ir 5 straipsnio 3 dalyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.
4. Prieš priimdama deleguotąjį aktą Komisija konsultuojasi su kiekvienos valstybės narės paskirtais ekspertais vadovaudamasi 2016 m. balandžio 13 d. Tarpinstituciniame susitarime dėl geresnės teisėkūros nustatytais principais.
5. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.
6. Pagal 4 straipsnio 3 dalį ir 5 straipsnio 3 dalį priimti deleguotieji aktai įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per du mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie

šiuos aktus dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.

15 straipsnis

Komiteto darbo tvarkos taisyklės

1. Komisijai padeda komitetas, įsteigtas pagal Direktyvą 2000/60/EB. Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.
2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

16 straipsnis

Sankcijos

Valstybės narės nustato sankcijų, taikomų pažeidus šį reglamentą, taisykles ir imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad šios sankcijos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos. Valstybės narės iki ... [treji metai po šio reglamento įsigaliojimo datos] praneša apie tas taisykles ir tas priemones Komisijai ir jai praneša apie visus vėlesnius joms įtakos turinčius pakeitimus.

17 straipsnis

Įsigaliojimas ir taikymas

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo ... [vieni metai po šio reglamento įsigaliojimo dienos].

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas

Tarybos vardu
Pirmininkas